

AURAV PUDER

ERLE ELIISA ELIAS
&
HELENA VEIKE

Toimetanud Heli Hallik
Illustreerinud Helena Veike
Küljendanud ja kujundanud Vallo Hallik

© Kõik õigused kaitstud

Teose sisu eest vastutab autor

ISBN: 978-9916-754-89-4

Pärnu 2026

Trükk: **Arial Bold**
P R I N T

Kirjastus Hea Tegu
www.fil.ee

*Suur tänu minu lastele —
olete minu suurimad inspiratsiooniallikad!*

*Eriline tänu Kalev Klaaserile ning kõigile, kes aitasid
selle raamatu ilmumisele kaasa. Südamlik tänu!*

Sofia lasteaias

Ühes väikese mäe all asuvas külas elab tüdruk nimega Sofia. Ta on nelja-aastane rõõmurull, kellel pikad helekollased juuksed ja nii naeruisuised silmad, et isegi päike naeratab, kui tüdrukuke hommikul aknast välja piilub. Sofia on juba suur tüdruk ja käib lasteaias. Selleks, et sinna jõuda, tuleb natuke kõndida või rattaga sõita või hoopis kelguga vuhiseda, kui on talv.

Kui oled kohal, paistab valge maja punase katusega nagu vahukooretort kirsi ja vaarikatega. See ongi lasteaed!

Sofia lükkab ukse lahti, astub riietusruumi sisse, võtab jalanõud ära, sikutab mantli seljast ja asub rõõmsalt rihmikuid jalga panema.

„Banaanipuuks!” kostab toa teisest otsast.

Seal on Luna, kes parajasti saapaid jalast kiskudes juba itsitab.

„Kakapuuks! Pissipuuks!” hõikab Sofia vastu ja mõlemad naeravad nii, et peaaegu kukuvad ümber.

„Pissipuuks, kakapuuks, vaalapuuks!” vastab Luna ja hoiab kõhust kinni – mitte valust, vaid naerust.

Mida vanemad teevad? Nad seisavad, sallid käes, mütsid viltu ja vaatavad segaduses.

„Kas te räägite ... jalgpallurist?” uurib Luna isa ettevaatlikult, sest ta on kuulnud, et on olemas keegi jalgpallur nimega Kaká.

Aga lapsed muudkui itsitavad. Puuks, piss, kaka – see on nende sala-keel! Nad ei loe nalju raamatutest – nad leiutavad neid ise.

Vanemad vaatavad teineteisele otsa.

„On nad meil ikka ... imelikud,” pomiseb üks.

„Või siis lihtsalt nelja-aastased,” naeratab teine.

Sofiia ema kummardub:

„Aitab nüüd naljast, eks! Mine mängima, kullake! Ilusat päeva, kallis!”

„Kaka, pissi, puuuuuks!” sosistab Luna veel viimast korda, enne kui nad kahekesi rühma poole hüppavad nagu kaks vallatut jänest.

Nad teavad, et päris naljad ei vaja seletusi. Mõni sõna on lihtsalt nii lõbus, et ajab naerma juba enne, kui seda öeldagi jõuab.

Linnupuu

Ühes väikeses riigis nagu Eesti,
ühes väikeses linnas nagu Pärnu,
ühes armsas linnaosas nagu Raeküla
seisis keset rohelust üks eriline puu.

See polnud sugugi tavaline puu. Kevaditi ei kasvanud sellel pungadest lehed ega puhkenud õied.

Ei! See oli võlupuu.

Igal kevadel ilmusid puukoore seest väikesed helepruunid kühmud. Need kasvasid suuremaks ja suuremaks, kuni nähtavale tulid ümarad pruunid peakesed ja säravad rosin-silmad. Suvel, kui viljad olid paisunud ja sirgunud, sai selgeks – see oli linnupuu!

Puu küljes kasvasid Sirtsukesed ja Kullalinnud, Siisikesed ja Värvukesed, Önnelinnud ja Siidisabad. Kui linnud oma tiibu sirutasid ja neid lehvitasid, oli tunne, nagu sahiseksid puul lehed.

Sügisel, kui teistel puudel potsatasid viljad maapinnale, juhtus sama ka linnupuul.

Ühel päikeselisel sügispäeval kasvas ühe linnukese jalg oksa küljest lahti. See tähendas, et ta oli küps – valmis lendama oma esimest ise-seisvat lendu.

Tema elu muutus sootuks teistsuguseks: vahel põnevaks, vahel ka raskeks. Aga koos teiste lindudega ja sõprade toel sai ta kõigest üle.

Nii ka Raeküla lasteaias: seal kasvavad ja õpivad mudilased nagu linnupuu viljad. Nad mängivad, laulavad ja spordivad koos toredate õpetajatega. Ja ühel päeval, kui nad on valmis, laseb linnupuu nad lahti.

Ühel päeval, kui nad on küpsed iseseisvaks eluks, lahkuvad kõik Siisikesed ja Kullalinnud ja Värvukesed ja Õnnelinnud, Siidisabad ja Sirtsukesed ning alustavad põnevat kooliteed.

Pilve Pille

Suures sinises taeva laotuses elas väike Pille. Tal oli taevasinine kleit valgete pitsidega, heledad pisut lokki kiskuvad kiharad. Pille kõndis Linnuteel ja hüppas pilvelt pilvele või rääkis juttu mõne linnuga. Talvel sõi ta lumepallisuppi, suvel aga pilveklimbisuppi. Üldse meeldisid talle supid kõige rohkem.

Kui taevast nägi välja nagu valge mannavaht helesinises piimas ulpimas, siis sõi Pille pilvevahust magustoitu. Talvel sai ta maiustuseks kokkuressitud maitsestatud lund, mis mekkis talle nagu maapealne jäätis.

Kui maa peal elavate laste vanemad ütlevad:

„Ära hüppa madratsil!” või
„Ära karga voodis, tolmu tuleb!”

siis Pilve Pillel, nagu teda kutsuti, seda muret polnud. Kui ta soovis magada, kogus ta kokku valged pehmed pilved: üks pilv, teine pilv, kolmas pilv, neljas pilv, viies pilv, kuues pilv, seitsmes pilv, kaheksas pilv, üheksas pilv, kümnes pilv.

Kümnest pilvest sai juba väga suure aseme. Hullamisekski oli nendest küllalt – Pilve Pille hüppas, kuni oli päris väsinud. Õnnelikult väsinud ja mingit tolmu polnud vaja karta. Vahel kargas ta nii, et pilved puistasid vihmapiisku või lumehelbeid alla maa peale.

Kui Pilve Pille soovis päeval tukastada soojas päikesepaistes, piisas ühest või kahest pilvest padjaks.

Ühel päeval hüples Pille pilvelt pilvele, kui nägi harakat mööda lendamas. Linnul oli noka vahel midagi sädelevat.

„Mis sul noka vahel on?” küsis Pille.

„Oh, ehmatad siin, oleksin praegu varanduse maha pillanud!”

„Mis see varandus on?” uuris pilvepiiga.

„Varandus on need tähtsad asjad, mis sul on, ilma milleta elada ei saa,” õpetas harakas.

„Mis sinu varanduse nimi on?”

„H-õ-b-e-l-u-s-i-k-a-s,” vastas linnuke mõnuga, igat tähte selgelt välja öeldes ning uhkusest särades nagu lusikas, mis tal nokas oli.

„Milleks sul seda varandust vaja on?” uuris Pilleke veel elu-olu.

„See särab! Ja sellega saab igasugu asju teha. See teeb hea ja turvalise tunde,” seletas varganägu.

„Mida sellega teha saab?” jätkas Pille oma teemat.

„Noh,” alustas lind, „sellega saab ... ära päri nii palju! Räägi parem, mis aardeid sul endal on,” huvitus harakas ootusäreva näoga.

„Minul on taevalaotus ja pilved ning ema ja isa!”

Hõbelusika kõrval tundus seda kuidagi vähe ja tüdruk lisas:

„Mul on palju, palju, palju pilvi!”

„Pilved! Päh,” väljendus lind selgelt ja otsekoheselt, „maa peal ma käisin tüdruku akna taga. Kus tal oli kraami!”

„Räägi,” soovis Pille õhinal.

Ja harakas ei olnud seletustega kitsi:

„Ta istus laua taga, kõrva juures telefon, millega sai teise tüdrukuga rääkida. Laual oli küünelakk ja ta värvis sellega oma sulgi. Tal oli kast, kust tuli valju kisa. Toas oli palju mänguasju, televiisor, vaip ja kapp, ipod ja ipad. Riidekapp oli täis hilpe. Tal oli raha, mille eest sai asju osta.”

„Mina tahan ka!” tahtis Pille kadedusest karjuda. Aga ei teinud seda, sest taipas küsida: “Kas tal pilved ka olid?”

„Ei!” lausus harakas.

„Kas ema-isa ka seal olid?” uuris Pille.

„Ei!” pidi lind ennast kordama.

„Kas tal oli palju, palju pilvi?”

„Ei!” vastas harakas.

Pilve Pille naeratas laialt ja säras üle terve näo – tema polnud eksinud, tal oli väga suur varandus ning muud ta ei soovinud.

Pillel oli kõik, mida ta vajab. Midagi tõeliselt väärtuslikku raha eest ei saa!